

Με Βουλή των Γερόντων ή χωρίς

Της Αλέκας
Γράβαρη-Πρέκα*

Αλλη μια η 17η Σύνοδος της Βουλής των Γερόντων. Των ανθρώπων που μέσα από οργανωμένο αγώνα διεκδικούν από το κράτος δικαιώματα που οι πιο πολλοί ηλικιωμένοι αγνοούν: Παροχές που χάνονται μέσα στην άγνοια, ή την αδυναμία, μιας εποχής που τους προσπερνά και τους κάνει να νιώθουν σιγά-σιγά να γίνονται ένα με τη γη. Δυνατότητες που δεν τους στήριξε κανείς για να δουν πως έχουν. Κι αν προσθέσεις σ' όλα αυτά τη φθορά του χρόνου, τα πόδια που σε προδίδουν, τα μάτια που θολώνουν τον κόσμο γύρω σου, το μυαλό που κάνει «delete» και σε ρεζιλεύει, τα χέρια που τρέμουν, άστα να πάνε. Διεκδικεί η Βουλή των Γερόντων ιατρικά μέριμνα, οικονομική στήριξη, χώρους συναναστροφής και ψυχαγωγίας, δυνατότητες για επαφή με τη φύση, επικοινωνία που γλυκαίνει τον πόνο της απώλειας αγαπημένων, της μοναξιάς, του παραμερισμού, καμιά φορά και της αχαριστίας.

Αλλά, διεκδικεί και από την κοινωνία τη συμβολή της για καλύτερες συνθήκες. Το 2012, Ευρωπαϊκό Έτος Ενεργού Γήρανος και Αλληλεγγύης μεταξύ των γενεών, κλήθηκαν τα κράτη να δώσουν κίνητρα: Απασχόληση σ' όσους μετά τη σύνταξη τρέμουν την απραξία που είναι θεωρημένο διαβατήριο με βούλα και σφραγίδα για τον άλλον κόσμο. Συμμετοχή στην κοινωνία, αυτονομία που γεννά αξιοπρέπεια. Όλα αυτά θέλουν και από τους ίδιους τους ηλικιωμένους προσπάθεια: φροντίδα πρώτα του μέσα τους κόσμου, ψυχικό αγώνα για καλλιέργεια σχέσεων συντροφικότητας, διάθεση για προσφορά, όσο και όπως μπορούν. Φροντίδα ύστερα του έξω τους κόσμου, της εμφάνισης, της καθαριότητας, της υγείας, έστω και με κάποια βοήθεια από κοντινά άτομα.

Από καιροί ο κόσμος στην διεκδυστίνδα των γενεών οι παλιοί θεωρούσαν τη δική τους γενιά καλύτερη, οι νέοι λοιδορούσαν τους παλιούς. Έτσι ανανεωνόταν ο κόσμος. Αλλά, τα τελευταία δύσκολα χρόνια αντιπαλεύουν άγρια οι δύο πόλοι: από την μια το μικρό εγώ του ηλικιωμένου που αγωνίστηκε και ζητά αναγνώριση και σεβασμό της προσφοράς του - με τα όποια λάθη του. Από την άλλη, το μικρό εγώ του νέου που, ανώριμος, εξαρτημένος από τους μεγάλους συγκρίνει τις ρυτίδες, την μυκηκική κάμψη και τη φθορά τους με τα νιάτα, την ορμή, την ομορφιά και τη δύναμή του και ορμά για την πρωτιά με κάθε μέσο. Ανθρώπινο, αφού πιστεύει πως ήρθε για να μείνει. Ούτε που του περνά από το μυαλό ότι από το μέλλον που μετράει για δικό του ελάχιστη μερίδα θα έχει.

Ο ηλικιωμένος οργίζεται που νιώθει πως το ταξίδι τελειώνει, το «μπιν το βιάζει το ταξίδι διόλου» του Καβάφη του το φωνάζει το ένστικτό του, ούτε να την σκέφτεται θέλει την Ιθάκη. Αντιπάσσει στην αναμέτρηση την πείρα, τις γνώσεις, την αγάπη, παλεύει με κάθε ικμάδα του. Τα τελευταία χρόνια στηρίζει άνεργα παιδιά με πιτυχία που αποκλήθηκαν με δικές του θυσίες, εγγόνια που θέλουν σπουδές για μια θέση στον ήλιο και που 'ναι τα λεφτά; Ανοίγει μια αγκαλιά που οδηγεί σε άλλα μονοπάτια και για τον ίδιο, τονώνει τις αντοχές και τις απαντοχές του, πολεμά τους φόβους του, αναπερώνει τις ελπίδες του και νιώθει τη ζεστασιά του να είσαι χρήσιμος. Σ' αυτόν πέφτει το βάρος να δει στο νέο τη συνέχεια της αλυσίδας που δεν θα κλείσει όταν αυτός φύγει σαν ο πιο αδύναμος κρίκος. Η μνήμη που θ' αφήσει σαν παρακαταθήκη θα 'ναι κληρονομιά στο νέο που συνειδητά και υποσυνείδητα αντιγράφει το πρότυπο. Ο δικός του σεβασμός, η δική του υπομονή και αγάπη θα 'ναι αύριο (ούτε φαντάζεται πόσο γρήγορα θα έρθει αυτό το αύριο) τα κλειδιά για τα δικά του καλύτερα γεράματα που θα διεκδικήσει, με Βουλή των Γερόντων ή χωρίς.

*Πρόεδρος της Επιτροπής Κοινωνικής Πρόνοιας της Βουλής των Γερόντων.

Από καταβολής
κόσμου στη
διεκδυστίνδα
των γενεων
οι παλιοί

θεωρούσαν τη
δική τους γενιά
καλύτερη,
οι νέοι
λοιδορούσαν
τους παλιούς